

ĐỀ BÀI:

EM HÃY MƯỢN LỜI
BÀ MẸ SỢ DỪA ĐỂ
KỂ LẠI CHUYỆN

“SỢ DỪA”

Bài làm

Tôi quả là một bà mẹ sung sướng vì con trai tôi, Sọ Dừa đã đem lại niềm tự hào cho tôi. Bây giờ, nó đã học hành, đỗ đạt, lấy được vợ đảm đang nhưng ít người biết rằng cuộc sống của nó trước đây bất hạnh đến nhường nào.

Hồi ấy nhà tôi nghèo lắm, lại buồn một nỗi hiếm muộn mãi chưa có con. Một hôm, tôi vào rừng hái củi, thấy cái sọ dừa đựng đầy nước bèn bung lên uống. Không ngờ sau đó, tôi có mang. Rồi chồng tôi mất. Chẳng bao lâu, tôi sinh ra một đứa con dị dạng, tròn lông lốc như quả dừa, không chân không tay. Thoạt đầu, tôi rất sợ hãi, toan vứt nó đi, nhưng khi nghe tiếng gọi mẹ của nó tôi không cầm lòng được. Bây giờ tôi vẫn nhớ tiếng nói đầu tiên khản thiết, van nài của nó: “Mẹ ơi, con là người đấy. Mẹ đừng vứt con đi tội nghiệp”. Trán tĩnh lại, tôi quyết định giữ nó lại nuôi và đặt tên nó là Sọ Dừa.

Thời gian thấm thoát thoi đưa. Tôi vẫn trách nó là vô tích sự vì lớn rồi mà chỉ biết lăn lông lốc trong nhà, chẳng biết làm gì cả. Chẳng dè, nó bảo tôi đến xin phú ông cho nó đi chăn bò. Tôi không tin nhưng cũng thử đi xem sao. Phú ông ngẫm nghĩ hồi lâu rồi cũng đồng ý. Thế là Sọ Dừa đến chăn bò cho ông ta. Ai ngờ nó chăn khéo khiến bò con nào con nấy béo mướt khiến phú ông hài lòng lắm. Cứ trưa tôi lại thấy ba cô con gái phú ông lần lượt đem cơm đến cho Sọ Dừa. Phú ông có ba cô con gái xinh đẹp. Nhưng hai cô chị thường kên kiệu, khinh ghét mẹ con tôi nên tôi không ưa. Chỉ có cô út là hiền lành, đối đã tử tế với Sọ Dừa nên tôi rất quý mến cô.

Bỗng một hôm, Sọ Dừa bảo tôi mang trâu cau hỏi cưới con gái phú ông. Tôi nghĩ nó chỉ đùa bèn mắng yêu nó. Ai dè, nó đòi thật. Tôi suy nghĩ lung lắm nhưng thấy nó nài nỉ nhiều quá, thương con, tôi bèn đánh liều đến nhà phú ông. Đến nơi tôi tưởng phú ông sẽ mắng cho một trận nhưng ông ấy lại thách đồ những lễ vật mà trong mơ tôi cũng không có được. Tôi về bảo thằng Sọ Dừa quên những ý nghĩ ngông cuồng của nó đi. Ngạc nhiên sao! Hôm sau, tôi thấy có bao nhiêu người khiêng lễ vật đến nhà phú ông. Tôi lại càng ngạc nhiên hơn khi cô út đã đồng ý lấy Sọ Dừa. Mọi việc mới sáng tỏ khi đúng ngày cưới tôi tìm mãi không thấy Sọ Dừa đâu. Một lúc sau, tôi thấy một chàng trai khôi ngô tuấn tú khoác tay cô út đi ra. Đến tôi là mẹ mà cũng không thể nhận ra đó chính là con trai mình. Gương mặt kia thì đúng là nó nhưng hình dáng kia...? Phải chăng đã có phép lạ xảy ra? Tôi chỉ biết thầm cảm ơn Trời Phật đã đem lại sự công bằng cho con trai mình. Lúc đó, tôi cũng mới biết cô út đã thầm yêu Sọ Dừa từ lâu. Chính cô đã phát hiện ra Sọ Dừa – con trai tôi – không phải là người phạm trần trong một lần đi đưa cơm và nghe nó thối sáo.

Nói sao cho hết niềm vui sướng của tôi khi thấy vợ chồng nó từ đó sống rất hạnh phúc. Sọ Dừa con tôi thật giỏi giang! Nó còn thi đỗ trạng nguyên và được vua tin cậy cử đi sứ. Trước khi đi, tôi cũng không hiểu sao nó lại

cẩn thận đưa cho vợ nó một hòn đá lửa, một con dao và hai quả trứng gà, dặn lúc nào cũng phải dắt theo người. Phải chăng nó đã linh tính trước được điều gì sẽ xảy ra với vợ nó. Quả đúng như thế, sau đó vợ nó chẳng may đã bị chết đuối. Tôi xót xa lắm không biết sẽ nói với nó như thế nào cho nó đỡ buồn.

Một năm sau, khi con tôi trở về, nó đã mở một bữa tiệc mời bà con đến chia vui. Để cho nó khuây khỏa, tôi tránh không nói gì về chuyện vợ nó bị chết đuối. Nhưng hai cô chị của con dâu tôi lại tranh nhau kể lại cái chết thương tâm của con dâu tôi và lại còn khóc lóc ra về thương xót lắm. Kì lạ thay, khi tiệc tan, con trai tôi lại gọi vợ nó từ trong buồng bước ra. Bây giờ, hai kẻ gian ác mới bị vạch mặt. Thì ra trước đó, chúng đã lập mưu rủ con dâu tôi đi chơi thuyền rồi đẩy nó xuống biển. Nhưng may mắn thay, con dâu tôi thoát chết. Nó đã bị con cá kình nuốt vào bụng và dùng con dao đâm chết cá. Xác cá dạt vào hoang đảo. Nó đã sống trên đảo hoang một năm nhờ những vật dụng trước đây mà chồng nó dặn luôn mang theo người. Và cũng chính nghe được tiếng gáy con gà trống mà con trai tôi trên đường trở về đã ghé vào đảo để cứu vợ. Đúng là cô út và Sọ Dừa con trai tôi “ở hiền sẽ gặp lành”. Còn hai cô chị của con dâu tôi “gieo gió thì ắt gặt bão”. Cuối cùng chúng xấu hổ quá mà phải bỏ làng đi biệt xứ.

Không gì hạnh phúc hơn khi một bà mẹ như tôi lại có một người con trai tài giỏi và một người con dâu hiền thảo. Từ một đứa trẻ xấu xí và bất hạnh, con trai tôi cuối cùng cũng được đổi đời và được hưởng một hạnh phúc xứng đáng. Tôi cũng muốn nói với mọi người rằng đừng bao giờ lánh xa những người có hoàn cảnh như Sọ Dừa mà hãy đánh giá nó đúng với phẩm chất tâm hồn của nó. Vì cha ông ta đã chẳng từng nói “cái nét đánh chết cái đẹp”.